

Tarumainen menneisyys.

Perin väkevä vihollinen.

Koko kaupunki vaarassa.

TAMMI

KESKIIYÖN KIVI

Jacob Grey

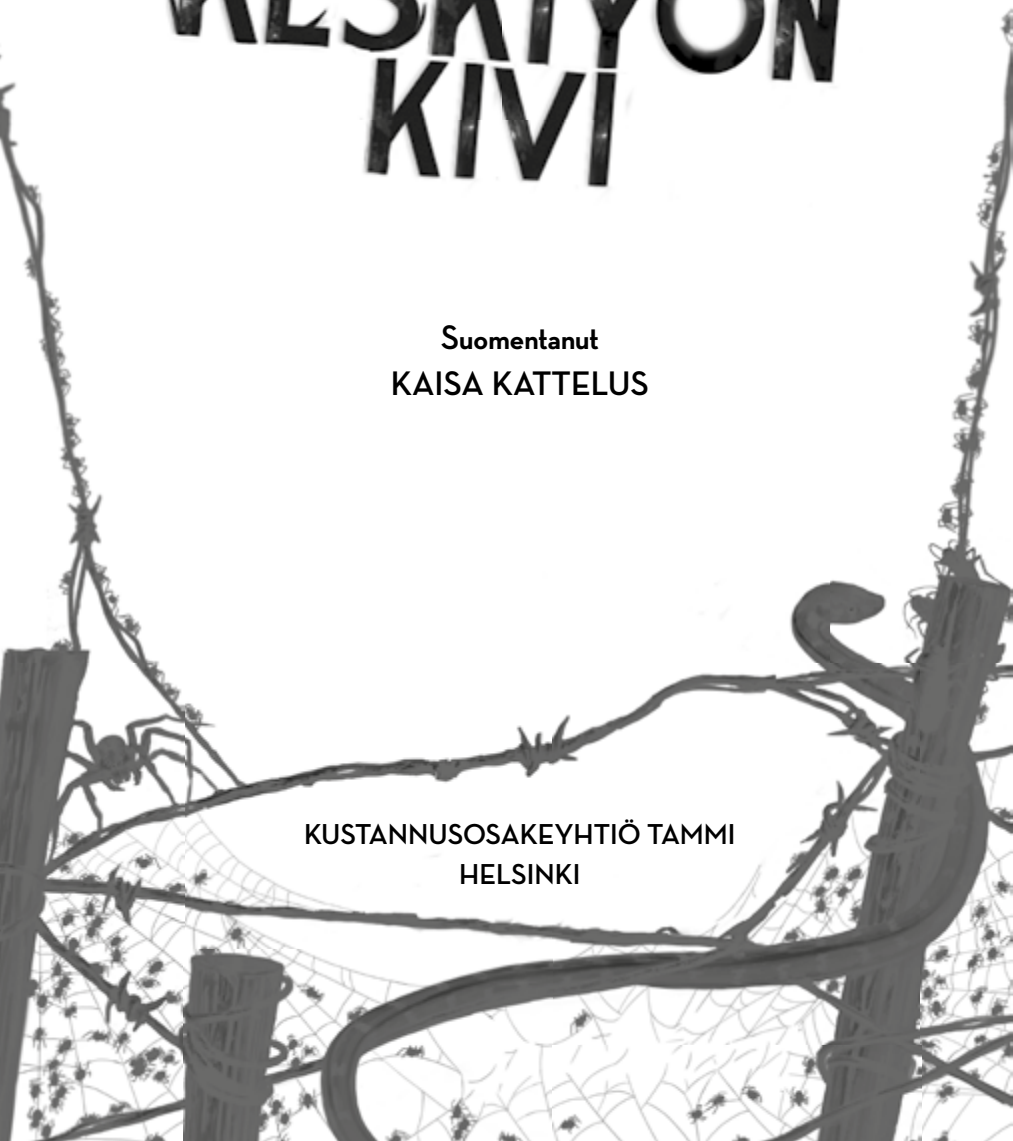
Erityiskiitokset Michael Fordille

Jacob Grey

KESKIYÖN KIVI

Suomentanut
KAISA KATTELUS

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Aiemmin ilmestynyt:
VARISMIEKKA

Englanninkielinen alkuteos

Ferals: The Swarm Descends

First published in Great Britain by HarperCollins *Children's Books* 2015

HarperCollins *Children's Books* is a division of HarperCollins *Publishers Ltd*

HarperCollins Publishers

1 London Bridge Street

London SE19GF

Text © Working Partners Ltd, 2015

The author asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä *Venetsian kauppias* (sivu 212)
suomentanut Tiina Ohinmaa

Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016

ISBN 978-951-31-8765-1

Painettu EU:ssa

LUKU 1

TÄSSÄ PAIKASSA ON AAVEITA, KRAA AJATTELI. Ei ehkä sellaisia, jotka ujeltavat tyhjissä huoneissa, hakkaavat ovia ja ulvovat, vaan surullisempia henkiä. Täällä viipyi suru, äänetön ja elävien unohtama.

Hän vilkaisi kelloa, jonka oli saanut Nokalta – kaksi aamuyöllä.

Tämä on huono ajatus, Juro sanoi. Se kykki oksalla kolmekymmentä metriä ylempänä ja lepuutti nokkaansa pörheissä rintahöyhenissään. Olen vanhempi kuin sinä. Miksei kukaan koskaan kuuntele kokemuksen ääntä?

”Kyllä minä kuuntelin”, Kraa sanoi. ”En vain piitanut siitä.”

Hän yritti kuulostaa itsevarmalta, mutta hänen suunsa oli kuiva, kun hän kyykötöi hytisten pensaikossa. Hänen edessään oli hylätty talo, jonka seinät olivat rapautuneet ja graffitien peitossa. Kaksi ikkunaa näytti vielä olevan ehjinä, muut oli rikottu tai laudoitettu umpeen. Etupiha

oli niin villiintynyt, ettei ovelle mennyt edes polkua. Yksi talon vieressä kasvavista puista oli kaatunut tuulessa, sen oksat olivat rikkoneet osan katosta ja näyttivät nyt kasvavan talon sisään.

Oma koti kullan kallis, mutisi Räähkä, joka hypähteli hermostuneena Kraan olalla. Nuoren variksen kynnet pistelivät Kraan ihoa jopa nahkatakin läpi.

Kotiko, Kraa ajatteli. Ei siltä tuntunut. Ei sitten yhtään.

Hän kolusi muistojaan, muttei löytänyt niiden joukosta tätä paikkaa. Hän oli ollut viisivuotias, kun varikset olivat kantaneet hänet pois, eikä rakennuksessa ollut mitään tuttua. Paitsi hermostuttava pelontunne, joka valtasi hänet, kun hän katsoi sitä, sama tunne, joka vallitsi hänen unissaan.

Ei ole liian myöhäistä palata kirkkoon, Juro sanoi. *Voitaisiin syödä niitä päivälliseltä jääneitä bataattilättyjä. Ja mistä me edes tiedetään, onko tämä oikea paikka?*

”Minä vain tiedän”, Kraa sanoi, sillä hänen mahanpohjassaan tuntui kylmä varmuus.

Hän kuuli selkensä takaa siipien lepatusta, ja kolmas varis laskeutui maahan. Jäntevä ja solakka varisnaaras työnsi kapoisen nokkansa multaankin ja kaivoi esiin madon. Niljakas otus kiemurteli ja luikerteli, kun varis kallisti päänsä taakse ja ahmaisi sen.

Hei, Hohde! Räähkä sanoi ja pörhisti rintaansa.

Reitti selvä, naaras sanoi tiputellen mullanmurenia nokastaan. Mitä te kaikki oikein odotatte?

Sitä, että tämä nuori mies tulisi järkiinsä, Juro sanoi. Jättäisi menneet rauhaan.

Älä ole tuollainen ilonpilaaja, Hohde sanoi ja levitti siipensä. Niissä päilyi punaista ja sinistä kuin öljyläikässä asfaltilla. Minulta meni neljä viikkoa tämän paikan etsimiseen. Jos Kraa ei mene sisään, minä ainakin menen.

”Voisitteko lakata puhumasta niin kuin en olisi tässä?” Kraa sanoi. Kerrankin varikset lopettivat torailun. Sitä tapahtui harvoin nyt, kun Hohde oli liittynyt jengiin. Varikset olivat itsepäisiä. Ne pitivät kiistelemisestä, ja vielä enemmän ne pitivät siitä, että saivat viimeisen sanan. Kaikki paitsi Maito, valkea varis, jonka huomassa Kraa oli varttunut. Kaikkien pesässä vietettyjen yhteisten vuosien aikana se ei ollut puhunut kahtakymmentäkään sanaa. Kraa toivoi, että vanha varis olisi yhä heidän luonaan.

Hän nousi, venytteli alaselkää ja katsoi katua. Yhdesäkään tämän tienoon talossa ei ollut enää asukkaita. Perheet olivat muuttaneet pois, kun työpaikat olivat kadonneet Mustan kesän jälkeen – salaisen sodan, joka oli käyty lymyjen keskuudessa kahdeksan vuotta sitten. Lehtiä pursuavassa katuojassa lojui rikkinäinen ja ruosteinen potkulauta, ja yhdestä etupihan puusta riippui kenossa keinu, jonka nyörit olivat hiutuneet.

Kraa mietti hetken, millaista täällä oli ollut hänen lapsuudessaan. Oliko hän leikkinyt niiden lasten kanssa, jotka olivat asuneet autioituneissa taloissa? Oli vaikea kuvitella, että näin apeassa, hiljaisuuden raskauttamassa paikassa oli ehkä joskus kiirinyt nauru. Sydän hakaten hän lähti kävelemään taloa kohti. Etuovi oli laudoitettu, mutta hän pääsisi helposti kiipeämään ikkunasta.

Voit vielä kääntyä takaisin, Juro sanoi ja pysyi jääräpäisesti oksallaan.

Helppohan Juron oli sanoa, sillä tämä talo ei merkinnyt sille mitään. Kraalle se merkitsi kaikkea. Pitkään hänen menneisyytensä oli ollut tyhjää täynnä – avomeri, jolla suunnistamiseen hänellä ei ollut merikorttia. Mutta tämä paikka oli merimerkki, eikä hän voinut enää kääntää sille selkäänsä. Kuka tiesi, mitä sisältä saattaisi löytyä?

Hän veti takintaskusta rypistyneen valokuvan – siinä olivat hänen vanhempansa onnellisempina aikoina. Hän oli saanut sen Nokalta. Nokkakaan ei olisi halunnut päästää Kraata tänne tänä iltana – oli nurissut, että tuleminen oli ”ajanhukkaa”. Kraa siveli peukalollaan vanhempiensa kasvoja. He olivat lähes samannäköisiä kuin silloin, kun Kraa oli löytänyt heidät kuolleiden maasta. Hän oli saanut viettää heidän kanssaan vain jokusen kallisarvoisen hetken, ja hänen sydämeensä oli jäänyt ikävä. Eikö tämä talo ollut paras paikka etsiä lisätietoja?

Hän oli vanhemmilleen velkaa sen, ettei kääntyisi takaisin.

Kraa painoi kätensä lankulle, joka oli naulattu oven eteen, ja huomasi, että se oli löysällä. Hän tarttui siihen lujasti ja nykäisi sen vaivatta irti ruosteisine nau-loineen päivineen. Toiset laudat eivät tuottaneet sen enempää hankaluuksia, ja pian hän oli raivannut itsel-leen tien.

Kraa vaistosi, että varikset olivat hänen selkensä ta-kana, ja kääntyi katsomaan. Ja siinäähän kaikki kolme kykkivätkin maassa.

”Antakaa minun mennä yksin”, hän pyysi.

Hohde nyökkäsi, ja Räähkä hypähti vähän taemmas. Juro käänsi katseensa nykäisten teatraalisesti päätään.

Sisällä oli valokatkaisija, mutta Kraa ei yllättynyt ol-lenkaan, kun valot eivät syttyneet. Ilma oli viileää ja tunkkaista. Hän erotti hämärässä kaatuneita huonekaluja ja vinossa riippuvia tauluja. Iso portaikko kohosi hallista tasanteelle ja kaartui sieltä toiseen kerrokseen. Kraa oli näkevinään siellä jotain – rotan, ehkä linnun – mutta kun hän katsoi uudelleen, se oli poissa.

Kraa tunsi epämääräisesti kuuluvansa tähän paikkaan. Jotkut pienet asiat näyttivät tutuilta: lampunvarjostin, ovenkahva, repaleiset verhot. Tai ehkä hänen mielensä vain temppuili, halusi löytää merkityksiä poismenneiden ihmisten jättämästä romusta.

Kaartuvasta oviaukosta näkyi kuopalle painunut sohva ja pistorasiasta repsottavia johtoja, ja mentyään lähemmäs Kraa näki myös ruokapöydän.

Häneen iski kauhu, joka muutti jalat lyijynraskaiksi. Tämän huoneen hän muisti painajaisestaan. Täällä se oli tapahtunut – juuri tuon pöydän vieressä Seittimiehen hämähäkit olivat murhanneet äidin ja isän. Nyt pöytä oli pölyn peitossa, mutta Kraa ei pystynyt menemään lähemmäs.

Sen sijaan hän meni portaisiin. Ne narahtelivat, kun hän kiipesi. Joka askelmalla hänen sisällään paisui ahdistava ikävä. Kun hän pääsi toiseen kerrokseen, jalat johdattivat hänet vaistomaisesti ovelle, jossa oli pieni junanmuotoinen kyltti. Kylttiin oli maalattu sanat, jotka hän osasi lukea Nokan oppituntien ansiosta: ”Jackin huone”.

Jack Carmichael.

Se oli aikoinaan ollut hänen nimensä.

Kraa veti syvään henkeä ja työnsi oven auki.

Ensimmäiseksi hän näki ikkunan, ja hänen polvensa muuttuivat hyytelöksi. Unenomaiset muistot tiivistyivät paljaaksi peloksi. Hän tarrasi ovenpieliin pysyäkseen pysytyssä.

Hän muisti äidin ja isän lujan kädet, kun he vetivät hänet sängystä ja kiskoivat ikkunan ääreen. Heidän sormensa puristivat niin kovaa, että häneen sattui, ja hänen kauhunkiljaisunsa tuntuivat kaikuvan kuuroille korville.

Sitten isä oli avannut ikkunan, ja äiti oli työntänyt hänet ulos. Maa oli viuhunut kohti, ja Kraata oli pelottanut hirveästi...

Hän veti syvään henkeä, ja muiston voima hiipui.

Vuosien ajan tämä oli ollut hänen ainoa kalvava muistonsa vanhemmista. Sydämetön hylkääminen. Nyt hän tiesi, ettei hylkääminen ollutkaan koko totuus. Se oli vain yksi juonne tarinassa, joka oli alkanut satoja vuosia aikaisemmin – tarinassa lymyjen keskinäisestä sodankäynnistä. Äiti ja isä eivät olleet yrittäneet tappaa häntä – he olivat suojelleet häntä, toimittaneet hänet mahdollisimman kauas Seittimiehestä.

Kraa avasi silmänsä ja käänsi katseensa ikkunasta. Hän vapisi.

Huone oli melkein tyhjä. Parilla hyllyllä oli papereita, ja nurkkaan oli työnnetty vaatekasa. Ei Kraa suinkaan ollut kuvitellut, että huone olisi pysynyt museona, mutta silti häneen iski raivo. Joku oli vienyt kaikki hänen tavaran.

Viha laantui yhtä nopeasti kuin oli syttynytkin, ja sen paikalle jäi turta suru. Totta kai talo oli koluttu ja ryöväyty. Moni pikkurikollinen oli ottanut hyödyn irti Mustan kesän kaaoksesta. Kraa arveli, että tällaisesta hienosta talosta oli löytynyt vaikka millä mitalla saalista.

Hän kulkeutui homeisen maton yli ikkunan luo. Lasi oli säröinen, ja hän pyyhki pois kosteuden nahkatakkinsa

hihalla. Ulkona oli äänetön yö, tähdet loistivat pilvettömällä taivaalla, kuu hohti lempeästi.

Kraa huokaisi. Nokka oli oikeassa – tänne tulemisessa ei ollut mitään järkeä. Menneisyys oli kuollut.

Silloin hän näki jotakin alapuoletaan. Puunrungon vieressä pimeässä hämmöttivät kasvat.

Kraan sydän hypähti. Kasvat eivät liikkuneet, katsoivat vain ylös häneen. Vanhan miehen kasvat, vitivalkoiset kuin klovnin maalattu naamataulu. Kuka mies oli? Ja mitä hän teki täällä, Kraan pihalla?

Kraa tarttui ikkunanpieliin. Hän yritti nykiä ikkunaa auki huutaakseen miehelle, mutta ruutu ei hievahtanutkaan. Hän kiskaisi uudestaan, ja ikkuna kirskautti. Kraa oli avaamaisillaan suunsa, kun hänen selkensä takaa kuului kauhistunut henkäys.

”Kuka sinä olet?” joku kysyi.

Kraa käännähti ja näki, että nurkan vaatekasa liikkauteli. Siellä makasi tyttö makuupussiin kietoutuneena. Tyttö oli laiha, tumma takkuinen tukka kehysti likaisia kasvoja. Hän näytti vuotta tai paria vanhemmalta kuin Kraa.

Kraa perääntyi, kunnes törmäsi ikkunaan. Jalat halusivat juosta pakoon, mutta pelko halvautti hänet paikoilleen. Viimein hän sai äänensä takaisin.

”Minä...” hän aloitti. Mitä hänen pitäisi sanoa? Mistä aloittaa? Kraa huomasi, että tytön uhmakkaassa katseessa

oli myös pelkoa, ja hänen oma pelkonsa hälveni vähän. Hän nosti kätensä osoittaakseen, ettei hänestä ollut vaaraa. ”Tämä on minun taloni”, hän sanoi. ”Kuka sinä olet?”

Tyttö nousi seisomaan ja ravisti makuupussin harteiltaan. Hän otti vierestään baseball-mailan ja puristi sitä rystyset valkeina.

”Oletko yksin?” tyttö kysyi.

Kraa muisti ulkona seisovan miehen ja vilkaisi nopeasti olkansa yli. Kasvot olivat kadonneet puun vierestä. Variksiakaan ei näkynyt missään.

”Öö... olen”, hän sanoi.

”Jos tämä muka on sinun talosi, mikset sitten asu täällä?” tyttö kysyi ja sohaisi mailalla. Vaikutti siltä, ettei hän aristelisi käyttä sitä.

Kraa pysytteli loitolla. ”En ole asunut täällä pitkään aikaan”, hän sanoi. Hän haeskeli parempaa selitystä muttei keksinyt mitään.

Tyttö huitaisi uudelleen. Yksikin väärä sana, niin hän luultavasti kävisi kimppuun.

”Äiti ja isä... heittivät minut ulos”, Kraa sanoi. Tavaltaan se oli totta.

Silloin tyttö selvästi rentoutui. Hän laski mailaansa alemmas. ”Tervetuloa kerhoon”, hän sanoi.

”Mihin kerhoon?” Kraa kysyi.

Tyttö rypisti kulmiaan. ”Se on sanonta”, hän selitti. ”Se tarkoittaa, että ollaan samassa veneessä.”

Nyt Kraa oli aivan ymmällään. ”Tämä on talo eikä mikään vene”, hän sanoi.

Jostain syystä tyttö nauroi. ”Miltä planeetalta sinä oikein olet?” hän kysyi ja pudisteli päätään.

”Tältä”, Kraa vastasi. Tyttö nauroi ilmeisesti hänelle. Aina nauru pamputtamisen voitti. ”Oletko sinä yksin?” Kraa kysyi.

Tyttö nyökkäsi. ”Voisi kai sanoa, että olen karannut. Olen ollut täällä pari viikkoa. Minun nimeni on muuten Selina.”

”Kraa”, sanoi Kraa.

”Onko se lyhennys jostain?”

”Ei oikeastaan”, Kraa sanoi.

”Tiesin, että täällä päin on tyhjiä taloja”, Selina sanoi. Hän osoitti mailalla huonetta. ”Tämä oli huonoista vaihtoehtoista paras.”

”Kiitti”, Kraa sanoi. ”Tämä oli ennen minun huoneeni.”

Tyttö hymyili. ”Tosi kiva. Rotankakka luo kotoista tunnelmaa.”

Kraata nauratti väkisinkin. Pipin ja Nokan avulla hän oli pikkuhiljaa alkanut oppia, miten ihmisten kanssa puhuttiin, vaikka aikansa se oli ottanut. ”Minua viehättävät nuo hiiltyneet ikkunaverhot.”

Selina asetti mailan nojalleen seinää vasten. ”Voin kyllä lähteä, jos tahdot.”

Kraa meni hiljaiseksi. Hänellä oli outo tunne mahanpohjassa. Hän ei tiennyt, mitä tahtoi, koska kukaan ei ollut koskaan kysynyt sitä. Hän katsoi Selinan resuisia vaatteita ja laihaa naamaa. Mihin tyttö menisi, jos Kraa potkaisisi hänet ulos? Oli varmaan muitakin taloja, joissa majailta. Mutta he olivat juuri tavanneet, ja tyttö vaikutti ihan mukavalta, jos baseball-mailaa ei otettu lukuun.

Selina alkoi laskostaa makuupussia lattialta.

”Ei sinun tarvitse lähteä”, Kraa sanoi nopeasti. ”Minä en aio jäädä tänne. Minulla ei ole täällä enää mitään.”

Selina pysähtyi. ”Ai – asutko sinä nykyään jossain muualla?” hän kysyi.

Hänen silmissään pilkahti selvästi epätoivo. Kraa ajatteli Pyhän Fransiskuksen kirkkoa, jossa hän asui Nokan ja Pipin kanssa. Hän käänsi katseensa syrjään.

”Tavallaan”, hän sanoi.

Selina hymyili kuivasti. ”Ei haittaa, tajuan kyllä. Osaan pitää huolen itsestäni.”

Kraa katsoi häntä tutkivasti ja mietti, yrittikö tyttö vain esittää kovaa. Kraalla oli kirkossa patja, lämpöä ja ruokaa. Miljoona kertaa paremmat oltavat kuin täällä. Voisiko hän viedä Selinan sinne? Tilaa oli yllin kyllin. Sydän yllytti sanomaan jotain, mutta pää oli toista mieltä. Hän tiesi, ettei Nokka ilahtuisi, jos hän ilmestyisi kirkkoon ventovieraan ihmisen kanssa. Ja miten he sitä paitsi voisivat salata Selinalta lymyvoimansa?

Liian vaarallista.

”Ei siitä ole kysymys”, hän sanoi. ”Se ei ole minun oma paikkani, siinä kaikki.”

Selina nyökkäsi. ”Ei haittaa.”

Kraalla oli tukala olo. Talossa oli varmasti kylmä öiseen aikaan. Ja miten Selina sai ruokaa, kun hänellä ei ollut variksia apunaan?

”Kuule”, Kraa sanoi, ”näytät nälkäiseltä. Voin tulla takaisin, tuoda sinulle vähän ruokaa, jos tahdot.”

Selina punastui mutta nosti leukaansa. ”En minä tarvitse sinun apuasi”, hän sanoi.

”Et tietenkään”, Kraa sanoi. ”Minä vain... Satun tietämään, mistä ruokaa saa, siinä kaikki. Kaupungissa.”

”Niin minäkin”, Selina sanoi uhmakkaasti. ”En minä näe nälkää.”

Huoneeseen lankesi kiusaantunut hiljaisuus. Ei Kraa ollut halunnut loukata tytön tunteita.

”Minulla on ehdotus”, Selina sanoi. ”Mitä jos yhdistetään tietomme? Minä näytän, missä minä käyn, ja sinä voit tehdä saman. Karkurit auttavat toisiaan.”

Kraa räpytti silmiään. Tällaiseen tarjoukseen hän ei ollut varautunut. ”Mitä – niin kuin yhdessä, vai?”

”Mikä ettei?” Selina sanoi. ”Vaikka huomisiltana. Kymmeneltä.”

Kraa tajusi nyökyttelevänsä vaistomaisesti.

Ulkoa kantautui Räähkän hiljainen vaakunta. *Ne ovat*

varmaan huolissaan minusta. Kraa ei halunnut variksia sisään säikyttämään Selinaa.

”Pitää mennä”, hän sanoi.

Selina tarkasteli häntä otsa rypyssä. ”Okei”, hän sanoi. ”Hei sitten, Kraa – nähdään huomenna. Vartioin siihen asti vanhempiesi arvotavaroita.”

”Arvotavaroita?” Kraa sanoi. Oliko Selina löytänyt talosta jotain?

Selina hymyili taas. ”Vitsi”, hän sanoi.

”Ai joo”, Kraa sanoi ja punastui. ”Tajusin. Hei sitten.”

Hän lähti huoneesta naama hehkuvana. Mutta kun hän alkoi laskeutua portaita, hänellä oli kevyt olo. Hän ei ollut pitkiin aikoihin puhunut tavallisen ihmisen kanssa, ja paria pikku lipsahdusta lukuun ottamatta se oli sujunut hyvin. Hän mietti, pitäisikö kertoa tytöstä Nokalle. Kyyhkylymy ei antanut arvoa ei-lymyille.

Hän pysähtyi olohuoneeseen. Nyt hänen mieleensä pulpahteli kaikenlaisia kysymyksiä. Mistä tyttö oli kaaranut ja miksi? Kuinka kauan hän oli ollut täällä, ja miten hän oli pysynyt hengissä? No, myöhemmin ehtisi kysellä vaikka mitä.

Löytyikö mitään? Hohde kysyi ja hypähti syrjään, kun Kraa sulki ulko-oven.

”Ei oikeastaan”, Kraa valehteli. ”Tulkaa, mennään kotiin.”

Eikö yhtään mitään? Hohde intti ja kallisti päätään.

”Talo on raunioina”, Kraa sanoi. ”Olisi kannattanut kuunnella Juroa.”

Mitäs minä sanoin, Juro sanoi.

Kraa tiesi, että hänen pitäisi kertoa Selinasta, mutta varikset varmasti vastustaisivat Selinaa niin kuin olivat vastustaneet Lydiaa. Sitä paitsi variksetkin olivat salanneet häneltä vaikka mitä koko hänen elämänsä ajan. Oli oudon tyydyttävää, kun oli oma salaisuus – vaikka se olikin aika pieni.

He olivat juuri päässeet etupihan ruohokentän reunaan, kun heidän eteensä ilmestyi hahmo.

Kraahan iski jäätävä kauhu. Hän henkäisi, ja varikset lehahtivat lentoon hurjasti vaakkuen. Kraa perääntyä, kompastui ja kaatui takamuksilleen. Kaikki lihakset ja hermosäikeet kehottivat häntä pakenemaan, mutta hän ei pystynyt liikahtamaan.

Mies kurkotti päätään. ”Jack Carmichael?” hän kysyi. Hänen äänensä oli vaimea mutta hätäinen. Kraata yökötti, kun hän huomasi, että miehen hampaiden tilalla oli teräviä emalinsirpaleita, jotka töröttivät suoraan ikenistä.

Tunnetko sinä tuon? Räähkä kysyi.

Kraa onnistui pudistamaan päätään. Samat valkeat kasvot hän oli nähnyt huoneensa ikkunasta. Läheltä Kraa näki, että mies oli kaikin puolin kalpea – verettömät huulet, lypsy pieni nenä, rävähtämättömät silmät pienten tum-

mennettujen lasien takana. Kasvot olivat luurangonlaihhat, poskien alla oli tummat kuopat, eikä miehellä ollut lainkaan tukkaa eikä kulmakarvoja. Hänellä oli pitkä musta, tiukasti napitettu takki.

Hohde lehahti oksalle miehen yläpuolelle ja päästi käreän rääkäisyn.

”En tahdo pahaa”, mies sanoi ja pälyili hätäisesti puolelta toiselle. ”Mikäli sinä siis olet Jack Carmichael. Varriskieli.”

”Kuka sinä olet?” Kraa kysyi ja nousi seisomaan. ”Miksi sinä vakoilet minua?”

Kalpea hahmo työnsi kätensä takin sisään, ja Kraa terästäytyi. Hän näki, että Juro levitti siipensä ja valmistautui syöksyyn. Mutta esine, jonka mies veti takin sisältä, ei ollut ase. Se oli kivi, puolet pienempi kuin Kraan nyrkki ja kiillotettu hohtavan pikimustaksi.

”Tämä on Elizabethilta”, muukalainen sanoi ja ojensi kiveä. ”Elizabeth Carmichaelilta.”

Sanat kirpaisivat Kraan sydäntä. ”Äidiltä? Tunsitko sinä hänet?”

”Ehkä”, mies sanoi. Hän epäröi. ”Pakko kai minun oli tuntea. Joskus.” Hänen huulensa vääntyivät haparoivaan hymyyn, joka hävisi nopeasti. ”Nyt olen tietysti lähempänä häntä kuin koskaan.”

Öö... *mitä tuo muka tarkoitti?* Hohde sanoi.

Kraa tuijotti miehen kämmenellä lepäävää kiveä. Mitä

tarkemmin hän katsoi, sitä vaikeampi hänen oli tarkentaa sen reunoihin. Se ei suinkaan ollut pikimusta – sen syvyyksissä päilyi toisiinsa sekoittuvia väripyörteitä. Kraa vetäytyi kauemmas, ja mies tuli hänen perässään työntäen kiveä hänelle.

”Tämä kuuluu sinulle, nuori mies. Varislymylle. Ota se. Ota se.”

Tämä voi olla ansa, Räähkä sanoi.

Kraa kuuli muukalaisen sanojen takana piilevän epätoivon, mutta samalla hän oli varma, että mies puhui totta. Kivi oli kuin olikin hänen. Hän tunsi sen syvällä sisimmässään. Hän ojensi kätensä, ja mies pudotti kiven hänen kämmenelleen. Se oli kevyempi kuin Kraa oli kuvitellut ja yllättävän lämmin.

”Mikä tämä on?” hän kysyi.

Mies ei vastannut vaan kohotti terävästi kalpeita kasvojaan ja vetäytyi pimeyteen. ”Minun pitää mennä”, hän sanoi. ”En halua olla missään tekemisissä sen kanssa, variskieli. Sinun täytyy kantaa se yksin.”

Kraa kääntyi ja näki kyyhkyn lehahtavan ulos hänen kotitalonsa takaikkunasta. Nokan lintuja. Se lensi pois kuin harmaa varjo.

Hän sulki nyrkkinsä kiven ympärille. Hän tajusi hämärästi, että varikset ääntelivät jotain, mutta oli täysin keskittynyt kämmenellään sykähtelevään kummalliseen tunteeseen. Ehkä se oli vain hänen pulssinsa.

Kun Kraa taas nosti katseensa, muukalainen oli mennyt. Räähkä laskeutui hänen olalleen ja nokkasi hänen korvaansa kevyesti.

”Au!” Kraa sanoi. ”Miksi sinä noin teit?” Hän työnsi kiven taskuun.

Koska sinä et kuunnellut, Räähkä sanoi. Onko kaikki hyvin?

Kraa nyökkäsi hitaasti. ”Mennään takaisin kirkkoon. Ja... ei puhuta tästä muille, sopiiko?”

Räähkä hörähti. *Kenelle me kerrottaisiin? Eihän kovin moni ymmärrä varisten kieltä.*

”Totta puhut”, Kraa sanoi.

TAIVAS TUMMUU.
Myrsky nousee.
Koko kaupunki on vaarassa,
kun Varismiekasta tuttu Kraa
kohtaa vihollisista väkevimmän,
Kärpästen äidin.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 187651

N84.2

ISBN 978-951-31-8765-1

Kannen kuvat © Eric Deschamps, 2016

Kannen suunnittelu: Sarah Creech